

Publicerad 2016-12-16 21:19 av Figge

Ogräsår

Den gode strödde frö över jorden.

Friskt växte de vackra blommorna

Höga

Starka

Olika

De var en underbar blandning av färger, dofter
och känslor.

Folket beundrade mångfalden och livskraften

De sökte sig dit och fröjdades i dess närhet.

Tills den onde slängde in ett enda litet frö.

Ingen såg

Ingen hörde

Ingen anade det som grodde i det vackra.

I början växte det osynligt

Tog näring i det tysta

Spred sina rötter likt spindelnät

Osynligt men dödligt

Blåklockan visste först

Knäade av vetskapen

Energin slokade och en dag var blåklockan borta

Två tistlar såg den försvinna

De sörjde inte

De log

Tulpanen stupade

Pionen segnade ned

Prästkragen drog en sista suck

en ring av tistlar vinkade farväl.

Det tisslades

Det viskades

Det tändes

Det spändes

Violen, vallmon och blåsippan

grät sig till evig sömn.

Tistlarna steg mot himlen

omringade

häcklade

torterade

den röda rosen.

Men den finns kvar

Knappt synlig i ett hav av tistlar.

Ingen ser dess kamp.

Vem vill beundra en härva av tistlar

Fältet är sen länge glömt

Till det som är vackert

söker sig de visa

De älskar att spegla sin själ i det sköna

Där vågar de lämna sina barn med blicken

Där hämtar de kraft.

Ingen ser att rosen gråter i skymningen.

Ta aldrig för givet att det goda vinner utan din hjälp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Figge med Poeter.se id #70509 innehar upphovsrätten